

CARTA I

Per a la Sra. Saville, Anglaterra.

Sant Petersburg, 11 de desembre de 17...

Et plaurà de saber que no he sofert cap adversitat al començament d'aquesta aventura que tanta angúnia et fa passar. Hi vaig arribar ahir, aquí, i la primera cosa de què m'ocupo és de fer saber a la meva estimada germana que estic bo i sa, cada dia més i més convençut que reeixiré en aquesta empresa.

L'indret on em trobo cau força més amunt que Londres, i, quan recorro els carrers de Sant Petersburg, un airet enjogassat que ve del nord em va fregant les galtes, cosa que resulta molt tonificant i m'omple de joia. Comprens què vull dir? Aquest airet, que ha passat abans per les regions cap on vaig, m'ofereix un tast anticipat d'aquells climes gelius. Endut pels vents de l'expectació, somio despert amb més intensitat, com si el somieig fos real. Tant és que em digui i em repeteixi que, al pol, solament hi trobaré gels i desolació. En la imaginació se m'apareix com una regió molt bonica i delitosa. Sàpigues, Margaret, que allà el sol no s'amaga mai; el disc es manté arran de l'horitzó i escampa tot-hora una llum vivíssima. Allà... i permet-me, germana, que en aquest punt em guïï una mica pels navegants que m'han precedit... allà, no hi gebra ni hi neva; navegant per una mar tranquil·la, qui sap si anirem a raure a una terra que ultrapassa en encisos i meravelles totes les regions que mai s'hagin descobert en les parts habitades del món. Deu tenir unes particularitats i uns elements geogràfics singulars, tan únics com els fenòmens que, sens dubte, hi manifesten els cossos celestes. Com

vols que no amagui tota mena de sorpreses la terra de la llum perpètua? Potser hi descobriré la força misteriosa que atreu l'agulla de la brúixola, o bé podré posar en concordança milers d'observacions astronòmiques que fins ara semblaven discordants i que, després d'aquest sol viatge, per sempre més tindran coherència. Satisfaré l'ardor de la meva curiositat veient una part del món on no ha estat mai ningú i posaré el peu damunt una terra sense petjades prèvies. Aquests són els al·licients que m'estiren, i són tan forts que m'ajuden a dominar la por del perill i de la mort, i fan que m'hagi llançat a aquest viatge amb aquella alegria del nen que, de vacances, puja en un bot amb els seus companys d'aventura per dedicar-se a explorar el riu que passa prop d'on viuen. Amb tot, encara que aquestes suposicions meves no es complissin, no pots negar que de tota manera hauré prestat un gran servei a la humanitat i a les generacions que han de venir si aconseguixo de trobar el pas que, a través del pol, ha de conduir a certs països per arribar als quals ara cal invertir-hi mesos, o bé si resolc el secret dels imants, objectiu que, si es pot encercar en alguna banda, per força ha de ser per mitjà d'una empresa com aquesta.

Les presents reflexions m'han fet passar el neguit amb què he començat a escriure aquesta carta, i ara sento un entusiasme que m'alça el cor; res no contribueix tant a asserenar l'esperit com un propòsit ferm, una diana on l'ànima pugui clavar l'ull de l'intel·lecte. Aquesta expedició és un somni que covo des de la més tendra edat. He devorat totes les relacions dels diferents viatges que s'han fet amb vista a trobar la manera d'arribar al Pacífic Nord travessant els mars que envolten el pol. Deus recordar, potser, que la biblioteca de l'enyorat oncle Thomas consistia enterament en llibres sobre viatges d'exploració. Negligiren d'educar-me com cal, però jo tenia la fal·lera de llegir i devorava aquells volums nit i dia. A més, el fet de freqüentar-los va fer que encara em requés més assabentar-me de petit que una de les darreres voluntats del pare havia estat demanar a l'oncle que em prohibís d'embarcar-me en una vida marinera.

Totes aquestes cabòries s'esvaïren quan vaig descobrir una colla de poetes les efusions dels quals em captivaren l'esperit i l'elevaren envers el cel. També jo em vaig dedicar a la poesia, i durant un any vaig viure en un paradís de la meva pròpia creació. M'afigurava que hi havia un lloc reservat per a mi al temple consagrat al culte d'Homer i de Shakespeare. Coneixes prou bé com vaig fracassar en aquesta empresa i com el desengany que vaig tenir em va deixar tot aixafat. Tanmateix, justament en aquell temps, vaig heretar la fortuna del cosí i vaig tornar a encaminar-me cap al meu propòsit d'abans.

Fa sis anys em vaig decidir a emprendre la present aventura. Recordo perfectament, com si fos avui, l'instant en què vaig prendre la determinació de lliurar-me en cos i ànima a aquesta colossal empresa. El primer pas va ser avesar el meu cos a les penalitats. Vaig enrolar-me en unes quantes expedicions de vaixells baleners que anaven a pescar a la mar del Nord. Vaig endurar expressament el fred, la fam, la set i la privació del son. Sovint, durant el dia treballava més de valent que qualsevol mariner, i dedicava les nits a estudiar matemàtiques i les teories de la medicina i d'aquelles branques de les ciències aplicades de les quals un aventurer marítim pot treure més profit. Un parell de cops, en un balener de Groenlàndia, em van contractar com a segon de bord i vaig saber què és que els altres t'admirin. Confesso que em va provocar un punt d'orgull, allò que el capità m'oferís el segon càrrec més important de la nau, i encara més que em pregués de continuar en aquesta posició de tan content com estava dels meus serveis.

Doncs bé, estimada Margaret, no creus que em mereixo de reeixir en alguna acció assenyalada? Hauria pogut viure en l'oci i en el luxe, però he posat la glòria per damunt dels encisos amb què la riquesa ha provat d'entrebancar-me. Oh, com m'encoratjaria de sentir una veu favorable que contestés afirmativament a aquesta pregunta! La meva resolució i el meu coratge són fermes; és l'esperança el que em flaqueja, i sovint tinc l'ànim deprimat. Estic a punt d'emprendre un viatge llarg i complicat, i les dificultats que presenta m'exigiran una gran fortitud.

De mi s'espera no solament que aixequi la moral dels altres, sinó que em mantingui ferm sempre que ells trontollin.

Som a l'estació idònia per a viatjar per Rússia. Si n'arriben a anar, de ràpids, lliscant amb els seus trineus! El desplaçament és agradable; a parer meu molt més còmode que anar amb un cotxe de línia anglès. El fred no és pas excessiu sempre que vagis ben embolcallat amb pells, costum que he adoptat de bon grat perquè és molt diferent anar i venir sobre la coberta d'un vaixell que estar-te assegut durant unes quantes hores sense fer el més lleu moviment que impedeixi que la sang se't glaci a les venes. Ni per pensament voldria perdre la vida en algun punt de la ruta que mena de Sant Petersburg a Arkhànguelsk.

Aquesta darrera població és on em dirigiré d'aquí a un parell o tres de setmanes. Un cop arribat, tinc la intenció de llogar-hi un vaixell, cosa no gens difícil si pagues l'assegurança del propietari; després l'amarinaré de tants tripulants com calgui cercant-los entre els qui se solen dedicar a la pesca de la balena. No em faré a la mar fins al juny. Que quan tornaré? Ai, germaneta, com vols que et respongui a aquesta pregunta? Si me'n surto, passaran mesos i més mesos, potser anys, abans no ens retrobem. Si no me'n surto, tant pot ser que em vegis aviat com que no em tornis a veure mai més.

Adeu, estimada i dolça Margaret. Déu et guardi de mal i em guardi a mi per tal que pugui tornar a regradar-te pel teu amor i la teva bondat.

Salutacions afectuoses del teu germà,

R. WALTON